

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/74/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014202133
Dátum vydania rozhodnutia: 28. februára 2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1014202133.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: Ing. E. R., bytom C., zastúpený: PH Law s.r.o., Hlavné námestie 5, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor starostlivosti o životné prostredie, Odborárske námestie 3, Bratislava, za účasti: Parking House, a.s., Kollárovo námestie 20, Bratislava, IČO: 35 833 459, zastúpený: Capitol Legal Group s.r.o., Kollárovo námestie 20, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OSZP3-2014/68046-7/ROP zo dňa 14.10.2014, o odvolaní účastníka Parking House, s.r.o. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 281/2014-102 zo dňa 03.11.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/281/2014-102 zo dňa 3. novembra 2015 potvrdzuje. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriзнаva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 5S 281/2014-102 zo dňa 3. novembra 2015 podľa § 250j ods. 2 písm. c) a e) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného Okresného úradu Bratislava, odbor starostlivosti o životné prostredie, oddelenie ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia (ďalej aj „žalovaný“) č. OU-BA-OSZP3-2014/68046-7/ROP zo dňa 14.10.2014 a rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto č. 2626/24987/2014/OZP/Rap zo dňa 30.05.2014 ako prvostupňového správneho orgánu (ďalej aj „prvostupňový správny orgán“) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Rozhodnutím č. 2626/24987/2014/OZP/Rap zo dňa 30.05.2014 bol stavebníkovi Parking House a.s. udelený súhlas na výrub 65 ks stromov a 17 ks kríkov na pozemku v celkovej spoločenskej hodnote vo výške 48 326,99 eur v termíne do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a po nadobudnutí právoplatnosti stavebného povolenia na stavbu „Podzemný parkovací dom a mestský park, Kollárovo námestie, Bratislava“ a zamietnutá žiadosť v časti výrubu 1 ks stromu (s por. č. 59). Za povolený výrub Mestská časť Bratislava - Staré mesto uložila žiadateľovi uhradiť finančnú náhradu v celkovej výške 31 000,-eur a zrealizovať náhradnú výsadbu na pozemku podľa projektu „Parkovací dom - Kollárovo námestie, Bratislava - Staré mesto“ v lehote najneskôr do 31.05.2017. Krajský súd po rozsiahlej citácii relevantných právnych predpisov a to Ústavy SR čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 44 ods. 1, 2 a 3,

§ 2 zákona č. 17/1992 Zb. o životnom prostredí, § 1 ods. 1 písm. a), § 18 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie (zákon EIA), § 1 ods. 1, § 2 ods. 1, § 3 ods. 1, 2, 3, 4 a 5, § 47 ods. 3, 10 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon č. 543/2002 Z. z.“), § 17 ods. 12 a 13 vyhlášky Ministerstva životného prostredia č. 24/2003 Z. z., ktorou sa vykonáva zákona o ochrane prírody a krajiny v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že najskôr na námietku pribratého účastníka skúmal preskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia v rozsahu žalobných dôvodov. Pribratý účastník mal za to, že jednak žalobca nebol napadnutým rozhodnutím dotknutý na svojich právach a jednak, že žaloba svojim kopírovaným obsahom predstavuje výlučne odkaz na námietky, ktoré žalobca uplatnil v správnom odvolaní. Tunajší súd však s týmto náhľadom nemôže súhlasiť, a to z toho dôvodu, že zo žaloby je celkom zrejmé subjektívne právo, ktorého porušenie žalobca namieta. Ide o ústavné právo na priaznivé životné prostredie, pričom v tejto veci je bezrozporná a ustálená tiež judikatúra súdov. Žalobca má subjektívne právo na priaznivé životné prostredie, je teda aktívne legitimovaný na podanie žaloby proti napadnutému rozhodnutiu a ako vyplýva zo žaloby, táto obsahuje konkrétne žalobné tvrdenia. Krajský súd čo sa týka vecného posúdenia opätovne poukázal na judikatúru, citujúc z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. Pl ÚS 22/06 zo dňa 01.10.2018 „ Tak ako právo vlastníť majetok, aj právo na priaznivé životné prostredie zaručuje ústava ako základné právo... Základné práva a slobody sú navzájom rovnocenné. Konceptia materiálneho právneho štátu vylučuje vytvorenie „hierarchie“ základných práv a slobôd, v ktorej by sa jednému základnému právu alebo slobode priznal väčší význam, než aký má iné základné právo alebo sloboda. Základné práva a slobody sa môžu dostať do konfliktu, aj sa do konfliktu dostávajú. Každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd v režime medzinárodných dohovorov o ľudských právach) treba riešiť pomocou zásady spravodlivej rovnováhy. Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (PL. US 7/96). Ústava predstavuje právny celok, ktorý treba aplikovať vo vzájomnej súvislosti všetkých právnych noriem. Len výnimočne a ojedinele môže nastať stav, keď sa spoločenský vzťah upravuje jedinou normou ústavy (II. ÚS 128/95). Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom. Účelom úpravy čl. 20 ods. 3 tretej vety ústavy je vymedziť rozsah a obsah právneho postavenia vlastníka, podmieniť výkon vlastníckych práv povinnými ohľadmi, ktoré vlastník musí brať na iné hodnoty verejného záujmu...Podľa čl. 44 ods. 3 ústavy nikto nesmie nad mieru ustanovenú zákonom ohrozovať ani poškodzovať životné prostredie, prírodné zdroje a kultúrne pamiatky. Z hľadiska čl. 20 ods. 3 ústavy sa toto ustanovenie môže zdať nadbytočné, avšak ustanovenie čl. 44 ods. 3 má všeobecný význam. Nezakladá povinnosť iba vo vzťahu k výkonu vlastníckeho práva. Ustanovuje povinnosť neohrozovať a nepoškodzovať životné prostredie, prírodné zdroje a kultúrne pamiatky nad mieru ustanovenú zákonom pri výkone každého základného práva a slobody. Vo vzťahu k životnému prostrediu ústava formuláciou čl. 44 ods. 3 rozširuje jeho ochranu aj do sféry prevencie tým, že zakazuje nielen poškodzovať životné prostredie, ale zakazuje životné prostredie aj ohrozovať. Uvedené zákazy sú zároveň komplementárnym vyjadrením povinnosti chrániť a zveľaďovať životné prostredie, ktorá je ustanovená v čl. 44 ods. 2 ústavy.“ Krajský súd z uvedeného dôvodil záver, že tak právo na priaznivé životné prostredie, ako aj vlastnícke právo účastníka k jeho investíciám, resp. užívacie právo, k predmetnému pozemku sú právnym poriadkom SR chránené, žiadne z nich však nie je právom absolútnym, a ako uvádza Ústavný súd SR, pokiaľ sa tieto práva dostávajú do konfliktu, je potrebné riešiť tento pomocou zásady spravodlivej rovnováhy. Predmetná zásada je potom v konkrétnej rovine vyjadrená v § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z., keď zákon dovoľuje zásah do životného prostredia vo forme výrubu drevín len- v odôvodnených prípadoch, - po posúdení ekologických a estetických funkcií drevín a vplyvov na zdravie človeka a so súhlasom vlastníka alebo správcu, prípadne nájomcu, ak mu takéto oprávnenie vyplýva z nájomnej zmluvy, pozemku, na ktorom drevina rastie, ak žiadateľom nie je jeho vlastník, správca alebo nájomca a po vyznačení výrubu dreviny. Krajský súd ďalej uviedol, že síce súhlasí s tvrdením žalovaného, že vyhláška len exemplifikatívne vymenúva dôvody povolenia výrubu drevín a zákon nevyklučuje súhlas s výrubom drevín z dôvodu predpokladaného umiestnenia stavby, avšak považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že udelenie takéhoto súhlasu je možné len za predpokladu, že správny orgán po

dostatočnom dokazovaní, obstaraní potrebných podkladov pre rozhodnutie a presnom a úplnom zistení skutočného stavu má za to, že ide o odôvodnený prípad výrubu. Takéto stanovisko teda možno zaujať len na základe posúdenia ekologických a estetických funkcií dreviny a vplyvov na zdravie človeka. V predmetnom prípade však k dostatočnému posúdeniu predmetných funkcií nedošlo. Súdu nie je vôbec zrejmé, prečo dal prvostupňový správny orgán prednosť vlastníckemu/užívaciemu právu účastníka pred právom na priaznivé životné prostredie, ani na základe akých podkladov ustálil, že ide o odôvodnený prípad výrubu, ako zhodnotil, resp. či bral do úvahy pomer zelene a zastavaných plôch v danej lokalite alebo tiež skutočnosť, že väčšina drevín, ku ktorým bol vydaný súhlas na výrub je zdravá (index 1). Pokiaľ sa žalovaný odvoláva na EIA posudzovanie, k tomu tunajší súd poznamenáva, že zákon o EIA presne vymedzuje, ktoré činnosti budú predmetom posudzovania a skutočnosť, že výrub drevín pod takéto posudzovanie nespadá, nemá vplyv na povinnosť posudzovať ekologické a estetické funkcie drevín podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z.z. Prvostupňový správny orgán taktiež nevykonal dokazovanie čo do rozsahu zásahu do práva na priaznivé životné prostredie po predpokladanom výrube drevín a dokončení stavby, vo vzťahu ku vhodnosti takéhoto podlažia na ďalšiu výsadbu, najvyšší predpokladaný vzrast takto nasadených nových drevín, ako ani na predpokladaný čas, ktorý bude potrebný pre nové dreviny, aby plnohodnotne začali plniť funkcie predchádzajúcich vyrúbaných drevín. Treba tiež zdôrazniť, že týmito otázkami sa správne orgány nezaoberali napriek skutočnosti, že prvostupňovému správne orgánu bolo práve nedostatočné zistenie skutkového stavu vytknuté žalovaným v rozhodnutí č. OU-BA-OSZP3-2014/223323/Rop zo dňa 28.03.2014, pričom bolo okrem iného z tohto dôvodu rozhodnutie o súhlase s výrubom zrušené. Bol to práve žalovaný, kto správne uviedol, že prvostupňový správny orgán nedostatočne spoľahlivo zistil skutkový stav veci (z hľadiska posúdenia drevín a odôvodnenosti ich výrubu v súlade s § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z. ako aj reálnych možností uskutočniť na pozemku výrub alebo v blízkom okolí primeranú náhradnú výsadbu). V novom konaní síce bola odstránená vada opomenutia účastníkov konania, ako aj bolo vyžiadané stanovisko krajského pamiatkového úradu, avšak čo do posudzovania ekologických a estetických funkcií drevín k žiadnemu doplneniu dokazovania nedošlo, a to napriek skutočnosti, že žalovaný podal prvostupňovému správne orgánu dostatočne presný návod, ktoré skutočnosti je v konaní potrebné zisťovať. Nad rámec uvedeného ešte súd podotýka, že pokiaľ žalovaný, resp. príbratý účastník argumentujú hlučnosťou, resp. prašnosťou a emisiami predpokladanej stavby, ide o otázku, ktorá bude predmetom prípadného stavebného konania a konania o súhlase s výrubom drevín sa netýka. Keďže teda prvostupňový ani odvolací orgán dostatočne neposudzovali estetické a ekologické funkcie predmetných drevín na Kollárovom námestí, čo je ako súd vyššie uviedol, *conditio sine qua non* súhlas s výrubom drevín, bolo potrebné zrušiť napadnuté rozhodnutie pre zistenie skutkového stavu nedostačujúceho na posúdenie veci. Vadou, ktorá mohla mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia potom bude jeho nesprávne poučenie, ktoré je dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia len v spojení s ďalším dôvodom jeho nezákonnosti - a síce vyššie uvedeným nedostačujúcim zistením skutočného stavu, keď v danom prípade zrejme nepôjde o zrušenie napadnutého rozhodnutia, len pre zopakovanie procesu bez možnosti pre účastníka výhodnejšieho rozhodnutia, ako to uvádza príbratý účastník vo svojom vyjadrení. Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 281/2014-102 zo dňa 03.11.2015 podal príbratý účastník Parking House, a.s. odvolanie prostredníctvom právneho zástupcu a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietne. Odvolanie odôvodnil s poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. a) a § 205 ods. 2 písm. b) ,d) a f) O.s.p., t.j. že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, ďalej že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že súd prvého stupňa vo svojom rozsudku poukázal na žalobcovo právo na životné prostredie a na to, že pokiaľ sa toto právo dostane do konfliktu s iným právom, je potrebné uvedenú situáciu riešiť pomocou zásady spravodlivej rovnováhy. Podľa názoru odvolateľa však z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, z akého dôvodu je v tomto prípade právo na životné prostredie nadradené ostatným právam a konkrétne aj právu vlastníckemu/užívaciemu. Ďalej uviedol, že krajský súd ako dôvod zrušenia rozhodnutia žalovaného ako i rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu uviedol, že prvostupňový správny orgán nevykonal dokazovanie čo do rozsahu zásahu práva na životné prostredie po predpokladanom výrube drevín a dokončení stavby, vo vzťahu

ku vhodnosti takéhoto podložia na ďalšiu výsadbu, najvyšší predpokladaný vzrast takto vysadených nových drevín, ako ani predpokladaný čas, ktorý bude potrebný pre nové dreviny, aby plnohodnotne začali plniť funkcie predchádzajúcich vyrúbaných drevín. Pritom účastník pri príprave projektu uskutočňoval prípravné, realizačné úkony v hodnote veľkého rozsahu, spracoval viac ako tri verzie projektovej dokumentácie a zabezpečil rôzne štúdie a stanoviská v rámci ktorých boli zohľadnené aj vyššie uvedené skutočnosti. Opakovane poukázal na zásadný pozitívny vplyv jeho zámeru v súvislosti s možnosťami parkovania a zlepšenia kvality bývania v relevantnej zóne. Pokiaľ sa jedná o otázku absencie náležitého ekologického a estetického posúdenia zámeru, s touto sa účastník konania nestotožňuje. V rámci prípravy realizácie zámeru bola vypracovaná nielen štúdia vplyvov na životné prostredie, ale aj súvisiace dopravné štúdie a k zámeru dal kladné stanovisko aj Krajský pamiatkový úrad. Tá sa týka stavby ako takej komplexne, a teda nie je potrebné osobitné posudzovanie, ktoré sa týka len samotného výrubu. Ďalej poukázal na skutočnosť, že predmetom výrubu majú byť takmer výlučne nižšie stromy a kríky vo vyššej polovici námestia. Tvrdenia žalobcu o kvalite drevín sú s poukazom na výsledky dendrologickej štúdie výslovne lživé. Taktiež dreviny budú navyiac po uskutočnení stavby doplnené náhradnou výsadbou. Všetky funkcie drevín a ich vegetačných foriem budú plnohodnotne a v lepšej kvalite obnovené náhradnou výsadbou po uskutočnení stavby. Uvedeným sa zabezpečí nielen plnohodnotné obnovenie súčasného stavu, ale aj celkové zvýšenie tohto dnes absolútne zdevastovaného priestoru z hľadiska ekológie, estetiky a kultúry. K uvedenej problematike krajský súd nezaujal žiadne svoje stanovisko. Ďalej dôvodil tým, že stavba má byť umiestnená pod povrchom a to v dostatočnej hĺbke na zabezpečenie plnohodnotnej parkovej zelene na povrchu. Zámer bol posudzovaný v rámci štúdií EIA, z ktorých jednoznačne vyplýva, že realizáciou stavby nedôjde k akýmkoľvek neprípustným vplyvom na životné prostredie v zmysle príslušných noriem, z charakteru lokality a kritického nedostatku parkovacích miest vyplýva súčasný stav, kedy každé motorové vozidlo musí viackrát v rámci hľadania parkovania „krúžiť“, čím spôsobí nepopierateľne viac hluku, prachu a znečistenia ovzdušia, ako by to bolo v prípade, keby vodič takého vozidla vopred vedel o dostatočnej parkovacej kapacite na vhodnom mieste, ktoré bude stavba predstavovať. Je objektívne známa skutočnosť, že pohyb vozidiel sa v rámci podzemnej garáže uskutočňuje vo výrazne vyššej miere ako na povrchu, najmä v rámci lokality s akútnym nedostatkom možností parkovania. Nie je možné spochybniť skutočnosť, že stavba samotná nebude produkovať takmer žiadne emisie, keďže prevádzka sa bude realizovať pod povrchom terénu a v rámci stavby sú projektované technológie na filtráciu emisií, ktoré výrazne znížia produkcie škodlivín v porovnaní so súčasným stavom takmer na nulu. Taktiež účastník konania namietal vo svojom odvolaní, že rozsudok krajského súdu je nedostatočne odôvodnený. Podľa jeho názoru sa súd vo svojom rozsudku dostatočne nevysporiadal s jeho tvrdeniami ako i žalovaného uvedených v jeho vyjadreniach v prvostupňovom konaní. Odôvodnenie rozsudku sa obmedzuje len na opis skutkového stavu, zhrnutie argumentácie účastníkov a citáciu právnych predpisov. Pokiaľ v rozhodnutí absentuje dostatočné odôvodnenie, ide o rozhodnutie, ktoré je nelegitímne, t. j. ktoré je prijaté bez akejkoľvek opory v právnych predpisoch a ako také je neobhájiteľné. Žalobca navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Zopakoval svoje tvrdenia zo žaloby a to najmä, že sa porušuje jeho právo na životné prostredie. Prvostupňový správny orgán nevykonala dostatočné dokazovanie čo do rozsahu zásahu práva na životné prostredie po predpokladanom výrube drevín a dokončení stavby. Podľa názoru žalobcu, je trúfalé tvrdenie účastníka konania, že stavba bude mať pozitívny vplyv na zlepšenie kvality bývania v relevantnej lokalite a to vzhľadom na možnosti parkovania, pričom obecne sa dá práve konštatovať, že trend v zahraničných mestách je budovať garáže mimo centrálnu mestskú časť. Žalobca tvrdí, že predmetný pozemok momentom výrubu navždy stráca všetky stromy a dreviny, pričom náhradná výsadba takúto kvalitu nikdy nenahradí. Žalovaný správny orgán uviedol, že sa pridrižiava svojho odôvodnenia uvedeného v napadnutom rozhodnutí a prikláňa sa k dôvodom odvolania. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie účastníka Parking House, a.s. nie je dôvodné. Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 03.11.2015. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore

s verejným záujmom. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28.02.2018 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.). Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Súd v správnom súdnictve preskúmava rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný. S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok). Odvolací súd z obsahu administratívneho ako i súdneho spisu zistil, že žalobca sa žalobou doručou Krajskému súdu v Bratislave dňa 23.12.2014 domáhal preskúmania zákonnosti a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OSZP3-2014/68046-7/ROP zo dňa 14.10.2014 ako i prvostupňového rozhodnutia Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto č. 2626/24987/2014/OZP/Rap zo dňa 30.05.2014, ktorým rozhodnutím bol vydaný žiadateľovi Parking House, a.s., so sídlom v Bratislave, Kollárovo námestie 20 súhlas v zmysle § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z. na výrub 65 stromov a 17 kríkových porastov s rozlohou rastúcich na pozemku s parc. č. 8274/1 v k.ú. J. (Kollárovo námestie v Bratislave) a to po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia, v mimo vegetačnom období t.j. v termíne od 01.10. do 31.03., najneskôr do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia, po nadobudnutí právoplatnosti stavebného povolenia „stavby“ Podzemný parkovací dom a mestský park - Kollárovo nám., Bratislava, parc. č. 8274/1, k.ú. J.“, po splnení podmienky č. II. ods. 1 tohto rozhodnutia a kontrole jej splnenia orgánom ochrany a prírody. Podľa podmienky II bola v súlade s ust. § 48 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z. uložená žiadateľovi povinnosť uhradiť finančnú náhradu s tým, že žiadateľ uskutoční na svoje náklady v termíne do 31.05.2017 náhradnú výsadbu podľa projektu „Parkovací dom - Kollárovo námestie Bratislava, Staré Mesto“. V časti týkajúcej sa výrubu 1 ks stromu druhu *Platanus hispanica* s obvodom kmeňa 153 cm meraným vo výške 130cm nad zemou (stromu č. 59), rastúcej na pozemku parc. č. 8274/1 v k.ú. J. (Kollárovo námestie v Bratislave) žiadosť zamietol. V žalobe žalobca namietal nezákonnosť napadnutého druhostupňového rozhodnutia, ktoré podľa neho trpí takými vadami, ktoré spôsobujú jeho nezákonnosť. Poukázal na konanie, ktoré prebiehalo pred vydaním rozhodnutia napadnutého žalobou. V danej veci bolo vydané rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto č. 110229746/2013/OZP/Rap zo dňa 27.06.2013, ktoré bolo druhostupňovým rozhodnutím č. OÚ-BA-OSZP3-2014/22323/ROP zo dňa 28.03.2014 zrušené a vec vrátená prvostupňovému orgánu na nové konanie rozhodnutie. Podľa názoru žalobcu prvostupňový správny orgán vydal rozhodnutie bez toho, aby vyhovel pripomienkam a výhradám odvolacieho orgánu. Názor odvolacieho orgánu bol v danej veci pred siedmymi mesiacmi úplne odlišný od názoru uvedeného v napadnutom rozhodnutí, pričom vo veci nedošlo k žiadnej zmene právneho alebo faktického charakteru. Žalobca v žalobe uviedol, a to s poukazom na ust. § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z.z., že súhlas orgánu ochrany prírody na výrub stromov sa môže vydať len po posúdení ekologických a estetických funkcií dreviny a vplyvov na zdravie človeka. Výrub stromov podľa jeho názoru je devastáciou v súkromnom záujme a na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že dôjde k náhradnej výsadbe, nakoľko predmetný pozemok momentom výrubu navždy stráca všetky stromy a dreviny. Stromy v uvedenej lokalite plnohodnotne slúžia svojmu účelu, o čom svedčí aj ich bezchybný stav hodnotený indexom 1,0, teda najvyššou známku udeliteľnou v dendrologickom posudku. Eventuálna výsadba na streche plánovaných podzemných garáží má zanedbateľný prínos, keďže priestor by nebol verejne prístupný a zďaleka by neboli naplnené funkcie parku v takej miere, ako je tomu v súčasnosti. Ďalej ako uviedol žalobca plánovaný výrub bude mať priamy vplyv na faktickú likvidáciu jedného z posledných mestských parkov v Bratislave, pričom predmetný park je v Územnom pláne hlavného mesta SR Bratislavy vedený ako park, sadovnícka a lesoparková úprava, čo by sa v prípade realizácie výstavby vylučovalo s realitou. Poukázal tiež na to, že predmetná zóna Starého Mesta trpí chronickým nedostatkom a úbytkom zelene, preťažením dopravy, vysokou mierou smogu, hluku a prachu, ktorých hodnoty dlhodobo prevyšujú limitné hodnoty. Poukázal na to, že náležité ekologické posúdenie v zmysle zákona, ku ktorému nedošlo, by malo obsahovať skúmanie miery hluku, prašnosti, dopravného zaťaženia a ďalších kategórií. Taktiež sa orgán ochrany prírody nezmienal napríklad o dopade plánovanej výstavby na funkcie parku, stromov a drevín. Podľa názoru žalobcu nedošlo ani k náležitému estetickému posúdeniu v zmysle zákona, ktoré malo obsahovať skúmanie urbanistických, architektonických a občianskych požiadaviek od verejného priestranstva,

akým je Kollárovo námestie. Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým bolo zrušené napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako i prvostupňové rozhodnutie a vec bola vrátená žalovanému na ďalšie konanie. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom ako aj žalobcom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Najvyšší súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a konštatuje správnosť dôvodov na základe ktorých krajský súd rozhodol. Po preskúmaní veci Najvyšší súd SR konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu, ktorým zrušil rozhodnutie žalovaného ako i rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu je vecne správne. Povinnosťou žalovaného správneho orgánu, v danom prípade orgánu ochrany prírody, pri vydaní súhlasu na výrub stromov v zmysle ust. § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z. je postupovať podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v platnom znení (ďalej len „správny poriadok“), ktorého právnemu režimu toto konanie podlieha. Jednou z povinností žalovaného v predmetnom konaní bolo v zmysle § 32 ods. 1, 2 správneho poriadku presne a úplne zistiť skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy a čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe správnemu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Podľa § 46 správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom. Odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu je jeho obsahovou náležitosťou, ktorá plní viacero funkcií. Jednak má presvedčiť o správnosti postupu správneho orgánu, a jednak o zákonnosti jeho rozhodnutia. Hodnotenie dôkazov je v rámci preskúmovacieho konania ovládané zásadou voľného hodnotenia dôkazov ako procesu, pri ktorom na základe logických úsudkov a zväžení všetkých dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia, a preto skutočnosti, ku ktorým správny orgán dospel na základe voľnej úvahy, treba v rozhodnutí dostatočne odôvodniť, aby bolo zrejmé, čo bolo podkladom rozhodnutia, ako sa vyhodnotili vykonané dôkazy, ako aj hodnotenie týchto dôkazov. V tejto súvislosti je správny orgán limitovaný len všeobecnými vymedzeniami zákonných podmienok, ktoré predstavujú hranicu voľnej úvahy. Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2003 Z. z. na výrub dreviny sa vyžaduje súhlas orgánu ochrany prírody, ak tento zákon neustanovuje inak. Súhlas na výrub dreviny sa môže v odôvodnených prípadoch vydať len po posúdení ekologických a estetických funkcií dreviny a vplyvov na zdravie človeka a so súhlasom vlastníka alebo správcu, prípadne nájomcu, ak mu takéto oprávnenie vyplýva z nájomnej zmluvy, pozemku, na ktorom drevina rastie, ak žiadateľom nie je jeho vlastník, správca alebo nájomca a po vyznačení výrubu dreviny. Prvostupňový správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia č. 2626/24987/2014/OZP/Rap zo dňa 30.05.2014 k pripomienke Ing. R. ohľadom výrubu stromov uviedol, že súhlas na výrub stromov bol v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona vydaný po posúdení ekologických a estetických funkcií drevín a vplyvov na zdravie človeka. Žalovaný následne v napadnutom rozhodnutí č. OU-BA-OSZP3-2014/68046-7/ROP zo dňa 14.01.2014 uviedol, že zákon ani vyhláška neustanovujú orgánu ochrany prírody podrobnejšiu metódu posúdenia ekologických a estetických funkcií drevín a vplyvov na zdravie človeka, tá je predmetom jeho správnej úvahy. Súd preskúmal rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov a obsah súvisiaceho administratívneho spisu a dospel k záveru, že správne orgány nepostupovali pri rozhodovaní o udelení súhlasu na výrub stromov v súlade s ust. § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z. V danom prípade i podľa názoru najvyššieho súdu orgán ochrany prírody pri vydaní súhlasu na výrub stromov nedostatočne zistil skutkový stav veci a to v súvislosti s posúdením ekologických a estetických funkcií drevín. Správne orgány sa vecou riadne nezaoberali. Napriek tomu, že zákon v

danom prípade umožňuje správnym orgánom použiť zákonom povolenú správnu úvahu pri rozhodovaní o udelení súhlasu na výrub stromov, podľa názoru súdu táto nebola dostatočným spôsobom odôvodnená. Odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu udáva, že nedošlo k dostatočnému posúdeniu predmetných funkcií. V tomto smere i rozhodnutia správnych orgánov sú nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu súd rozhodnutie správneho orgánu zruší, ak rozhodnutie nevychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci (§ 3 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb.). S poukazom na uvedené Najvyšší súd SR podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 219 ods. 1 O. s. p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil ako vecne správny. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Žalobca, ktorý mal v konaní úspech si trovy konania v zákonnej lehote nevyčíslil. Žalovaný v konaní úspech nemal, avšak zo zákona nemá ani nárok na ich náhradu. Účastník konania Parking house, a.s. v konaní bol neúspešný. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.